

Adrian VOICU

*Despre ce vorbesc porumbeii
când stau pe sârmă
și se uită la oameni*

Editura Junimea
Iași - 2021

Acord 1

De când a început s-o rupă în propoziții și fraze din ce în ce mai complexe, am încercat tot timpul să fim în spatele Acceleratorului de Particule și să-l învățăm să vorbească bine și corect românește.

Una dintre principalele greșeli, o chestie drăguță de altfel, a reprezentat-o acordul substantivelor.

Ce era masculin, la el era feminin și invers, probabil din cauza limbii franceze, adică ceva de gen „doi fete” și „două băieți”.

Prin exemple și exercițiu a prins destul de repede care-i treaba și-acum vine partea și mai faină a poveștii de față.

Eram în vizită la sora jumătății mele mai bune și, la un moment vine pe la ea o tanti.

— Dânsa e doamna Cocoș, face cumnată-mea prezentările, am lucrat împreună la nu-știu-ce proiect.

— Dar, dragă mătușică, se sesiză imediat ăl mic, nu are cum să fie doamna Cocoș, deoarece corect e un cocoș, doi cocoși.

Acord 2

Era duminică după amiaza, beam un ceai și ascultam niște muzică.

Apare Acceleratorul de Particule.

El: Cine cântă, tati?

Eu: Yiruma?

El: Cine-i asta? O japoneză?

Eu: Nu e „una“, este „un“.

El, foarte mirat: „Un“ japoneză?

După acest dialog am aflat că e corean.

Amandine

Într-o noapte am ajuns de la serviciu mai târziu decât de obicei, așa că ai mei dormeau duși.

Dimineața mă întâlnesc cu jumătatea mea mai bună la cafea.

— Am găsit o cofetărie cu amandine bune, zise ea. Cred că nu ai băgat botul la ele.

— Păi, la 11 jumate noaptea? Nu ziceai că dacă vreau să slăbesc să nu mai mănânc după 6 seara?

— Ai dreptate, ești meseriaș, bravo ție! mă îmbrăcă ea cu o uitătură mândră.

Apoi deschise frigiderul și izbucni:

— Atunci, poți să-mi spui cum de-au dispărut patru?

— Aaa, stai liniștită, o calmai eu, c-am intrat în ele după 12 noaptea, ca să se pună c-am mâncat azi.

Adevăr sau provocare?

Întinericul m-a prins în plimbare pe-afară cu Acceleratorul de Particule.

Fiind o fire sensibilă la factorii înconjurători și de mediu, ăl mic s-a speriat de o chestie cu aripi, probabil un vampir mic transformat în liliac.

— Ce-i, tati, un monstru? se ciuli el cu atenția prin jur.

— Iubitu', nu-ți fie frică, ești cu tati, nu e nici un monstru, răspunsei cu caracteristica siguranță-mi paternă.

Rămas încă alert, Acceleratorul de Particule îmi dădu următorul răspuns sau adevăr, încă nu știu cum s-o iau, trebuie să mă consult și cu nevastă-mea:

— Cum, tati? Să nu-mi fie frică pentru că și tu ești monstru?